

TAKÁCS IMRE

A szennyes alkonyatban

*A fények leszakadnak
a szennyes alkonyatban,
a lankákat bevonja
füst és köd, csönd és homály.*

*A festő Nap — búcsúzva —
ecsetjét idemossa,
belátva: nem talál itt
kristályt a szivárványhoz.*

*Gözökbe fulladt vidék,
hatalmas mosókonyha,*

*lét és nemlét közötti
semmilyen-nem-vagy idő!*

*Még így is emlékeztetsz
a színek ünnepére,
mint hurutos tüdőcsúcs
a teljes lélegzésre.*

*Még így is emlékeztetsz.
Alant egy madár röpül.
Micsoda ég! — lakatlan,
és holnap lakhatatlan.*

A dögevő

*A dögevő újra rikoctoz
és fekete rémületében
lágyan eregeti el a tojását.*

*Fenyeget félelmében:
megesz, megesz —
de torkán nem mennek le
elevenek.*

*Így a sötét vidéken
még mindig bátorkodom:
a teremtés tavaszi csöndjét
elgondolom.*